

Sygn. akt II K 848/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

przy udziale Prokurator Agaty Kowalskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8.06., 6.07., 12.09.2017 r., 1.02., 9.04., 15.05. i 21.06.2018 r.

sprawy przeciwko

1) M. J. urodz. (...)

w P.

syna R. i W. z d. T.,

2) G. K. (1) urodz. (...)

w M.

syna E. i M. z d. G.

oskarżonych o to, że: I. w okresie od dnia 22 września 2014 roku do dnia 25 września 2014 r. w msc. B., woj. (...), a miejsce ujawnienia w W., powiat L. działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) im. (...) z/s w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 19.000 zł, w ten sposób, że za pośrednictwem firmy Usługi (...) zawarli umowę pożyczki nr (...) w ten sposób, iż przedłożyli istotny dla udzielenia kredytu poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu z dnia 17.09.2014 roku stwierdzający zatrudnienie M. J. w firmie (...) od dnia 1 września 2013 roku wypisany przez G. K. (1) i uzyskali ww. kwotę wprowadzając przedstawicieli pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od dnia 10 września 2014 roku do dnia 11 września 2014 r. w W. i B., woj. (...), a miejsce ujawnienia w W., powiat L. działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy kwocie 96.370,91 zł, w ten sposób, że zawarli umowę pożyczki nr (...) w ten sposób, iż przedłożyli istotny dla udzielenia kredytu poświadczający nieprawdę dokument w postaci rozliczenia PIT-11 za rok 2013 i uzyskali ww. kwotę wprowadzając przedstawicieli pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w dniu 17 lipca 2014 r. w m. B., woj. (...), a miejsce ujawnienia w W., powiat L. działając wspólnie i w porozumieniu w celu uzyskania pożyczki w kwocie 19.000 złotych w (...) im. (...) z/s w G. za pośrednictwem firmy Usługi

(...) przedłożyli istotny dla udzielenia kredytu poświadczającego nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu z dnia 11.07.2014 roku stwierdzający zatrudnienie go w firmie (...) od dnia 1.03.2013 roku wypisany przez G. K. (1), w wyniku czego uzyskali pożyczkę w kwocie 19.000 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 k.k.,

a nadto przeciwko G. K. (1)

oskarżonego o to, że: IV. w dniu 16 grudnia 2014 r. w m. B. i Z., woj. (...), a miejsce ujawnienia w W., powiat L. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną dotychczas osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić (...) im. (...) z/s w G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy kwocie 19.000 zł, w ten sposób, iż przekazali nierzetelne zaświadczenie o zatrudnieniu M. J. z dnia 11.12.2014 r. stwierdzające zatrudnienie ww. w firmie (...) od dnia 1.03.2013 roku wprowadzając przedstawicieli pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka

I. Na mocy art. 4 § 1 k.k. stosuje wobec oskarżonych M. J. i G. K. (1) Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny i innych ustaw (Dz. U. poz. 396), zwany dalej „k.k.”.

II. Uznaje oskarżonych M. J. i G. K. (1) za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie I aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza M. J. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu G. K. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Uznaje oskarżonych M. J. i G. K. (1) za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie II aktu oskarżenia czynu, przy czym przyjmuje, że umowa dotyczyła kredytu (pożyczki) w kwocie 66.370,91 zł, stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza M. J. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu G. K. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Uznaje oskarżonych M. J. i G. K. (1) za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie III aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza M. J. karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu G. K. (1) karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Uznaje oskarżonego G. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia czynu, przy czym uzupełnia opis czynu o to, że oskarżony tego czynu nie dokonał z uwagi na weryfikację dokonaną przez pokrzywdzoną instytucję, stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. kary wymierzone oskarżonemu M. J. w punktach II – IV wyroku łączy i orzeka karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VII. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego M. J. w punkcie VI wyroku warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby.

VIII. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. kary wymierzone oskarżonemu G. K. (1) w punktach II – V wyroku łączy i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

IX. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego G. K. (1) w punkcie VIII wyroku warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby.

X. Na mocy art. 73 § 1 k.k. oddaje obu oskarżonych pod dozór kuratorów sądowych.

XI. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy o kosztach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 848/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. J. około czerwca 2014 r. poszukiwał pracy, jego znajomy polecił go oskarżonemu G. K. (1). Oskarżony G. K. (1) zaproponował M. J. fikcyjne zatrudnienie w firmie (...) w W. i zawarcie umowy pożyczki bankowej. Pieniądze z tej pożyczki miały być przeznaczone na wsparcie finansowe firmy prowadzonej przez oskarżonego, M. J. miał otrzymać część należności i podjąć pracę w firmie oskarżonego. W dniu 17 lipca 2014 r. oskarżony M. J. udał się do Agencji (...), gdzie zawarł umowę pożyczki nr (...). Przedmiotem pożyczki była kwota 19.000 złotych, którą oskarżony M. J. zobowiązał się zwrócić wraz z odsetkami i kosztami do dnia 17.07.2018 r. Przy zawarciu tej umowy oskarżony przedstawił stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu w firmie (...) z dnia 1.03.2014 r., które dostarczył mu oskarżony G. K. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia M. J. (k.74-78,172,277,305,419v-420),
- częściowo wyjaśnienia G. K. (1) (k.271,310,382-383),
- zeznania A. Z. (k.79v-80,192,383-384),
- umowa pożyczki (k.69).

Oskarżony G. K. (1) nakłonił następnie oskarżonego M. J. na zawarcie drugiej umowy pożyczki, z której miał spłacić pożyczkę w (...) -u i uzyskać część pieniędzy na swoje potrzeby. Oskarżony M. J. zgodził się i w dniu 10 września 2014 r. zgłosił się do (...) Banku (...) S.A. w W. przy ul. (...), gdzie złożył wniosek o udzielenie pożyczki. Do wniosku oskarżony złożył poświadczający nieprawdę dokument w postaci rozliczenia PIT-11 za 2013 r. Na podstawie tych dokumentów Bank (...) S.A. zawarł z oskarżonym M. J. w dniu 11 września 2014 r. umowę pożyczki nr (...), przedmiotem której było uzyskanie przez pożyczkobiorcę kwoty 66.370,91 złotych, z których kwota 31.000 złotych miała być przelana na poczet spłaty pożyczki zaciągniętej w SKOS-u nr (...). Oskarżony M. J. miał spłacić pożyczkodawcy kwotę 96.050,65 zł w zmiennych ratach, początkowa kwota raty miesięcznej wynosiła 1.375,70 zł. Oskarżeni wiedzieli, że M. J. przy swojej sytuacji majątkowej i życiowej nie był w stanie spłacić tej pożyczki.

Dowód:

- wyjaśnienia M. J. (k.74-78,172,277,305,419v-420),
- częściowo wyjaśnienia G. K. (1) (k.271,310,382-383),
- zeznania M. P. (k.57,384),

- umowa pożyczki (k.71).

Oskarżony M. J. postanowił spłacić część pożyczki wobec (...) S.A. kolejną pożyczką bankową, w tym celu udał się do Agencji (...) w B. w dniu 22 września 2014 r., gdzie złożył wniosek o zawarcie umowy pożyczki kwoty 19.000 złotych. Oskarżony G. K. (2) doręczył mu poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...). Oskarżeni wiedzieli, że M. J. w jego sytuacji majątkowej i życiowej nie będzie mógł spłacić pożyczki zaciągniętej u pożyczkodawcy i działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie. W dniu 25 września 2014 r. oskarżony M. J. zawarł umowę pożyczki nr (...), zgodnie z którą (...) udzielił mu pożyczki gotówkowej w kwocie 19.000 złotych, a on miał spłacić łącznie 26.748,67 złotych w ratach po 531,85 złotych do dnia 25.09.2018 r.

Dowód:

- wyjaśnienia M. J. (k.74-78,172,277,305,419v-420),

- częściowo wyjaśnienia G. K. (1) (k.271,310,382-383),

- zeznania A. Z. (k.79v-80,192,383-384),

- umowa pożyczki (k.69).

Oskarżony M. J. zaczął się niepokoić koniecznością spłat rat pożyczek wobec (...), oskarżony G. K. (1) namawiał go na jeszcze jedną pożyczkę, ale M. J. się nie zgodził. W dniu 16 grudnia 2014 r. oskarżony G. K. (1) przedstawił umowę o rzekomym zatrudnieniu M. J. w firmie (...) i wspólnie z nieustalonymi osobami złożył wniosek o udzielenie pożyczki M. J. w (...) w B. w kwocie 19.000 złotych. Umowa ta nie została zawarta, ze względu na negatywne zweryfikowanie wniosku.

Dowód:

- wyjaśnienia M. J. (k.74-78,172,277,305,419v-420),

- częściowo wyjaśnienia G. K. (1) (k.271,310,382-383),

- zeznania A. Z. (k.79v-80,192,383-384),

- wniosek o pożyczkę (k.198),

- opinia biegłego (k.215-250).

Wysokość niespłaconej należności (...) wobec oskarżonego M. J. na dzień 1.06.2018 r. wynosiła 18.356,87 złotych. Pożyczkodawca wystąpił na drogę sądową i uzyskał prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Należność Banku (...) wobec M. J. na dzień 19.06.2018 r. wynosiła 88.502,55 złotych. Wierzyciel wystąpił o zasądzenie należności na drodze sądowej, uzyskał tytuł wykonawczy i wszczął postępowanie egzekucyjne, które jednak było bezskuteczne.

Dowód:

- pismo (...) (k.573),

- pismo (...) (k.577).

Oskarżony M. J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w trakcie pierwszego przesłuchania i złożył wyjaśnienia (k.74-78). Stwierdził, że M. D. poprosił go o pomoc w wyciągnięciu z długów, zgodził się pod warunkiem, że nie miało to wiązać się z kłopotami dla niego. M. D. zapewnił, że nie spowoduje to kłopotów dla niego i poznał go z G. K. (1). G. K. (1) stwierdził, że zatrudni go w jego firmie i zaświadczy, że pracował u niego już od marca 2014 r.,

choć był wówczas czerwiec 2014 r. G. K. (1) wskazał mu, że go zatrudni, tylko potrzebuje pieniędzy na rozwinięcie działalności i chciał uzyskać te pieniądze w ramach kredytu bankowego. Zgodził się zawrzeć taką umowę na siebie, choć było to dla niego zastawiające, ale nie pytał o spłatę kredytu. Umówili się z B. S., która miała ułatwić uzyskanie takiego kredytu i pojechali do B.. W B. udali się do siedziby (...), tam podpisał umowę, odebrał w gotówce 17.000 złotych. Z pieniędzy tych 2.000 złotych zapłacił B. S., 6.000 złotych wręczył G. K. (1) na ubezpieczenie go i wypłatę, M. D. przekazał 5.000 złotych. B. S. dzwoniła do niego i umówiła się na spotkanie, wskazała mu możliwość uzyskania kredytu konsolidacyjnego w (...), G. K. (1) twierdził, że z uzyskanych pieniędzy uruchomi działalność gospodarczą, przez co będzie mógł go zatrudnić. Udał się do siedziby (...), ale bał się i wyszedł z Banku. B. S. wpływała na niego, by zawarł umowę pożyczki, twierdziła, że została ona załatwiona. Zgodził się i pojechali w dniu 20 września 2014 r. do Oddziału (...) na W. w W.. W Banku był razem z B. S., podpisał przedstawione dokumenty we wskazanych miejscach, odebrał 31.000 złotych. Z odebranych pieniędzy wypłacił 3.500 złotych B. S., G. K. (1) wręczył 12.000 złotych na jego ubezpieczenie. Nie miał pieniędzy na spłatę kredytu w (...) i zapytał B. S. czy mogła załatwić jeszcze jeden kredyt. Ona wskazała, że mógł wziąć jeszcze jeden kredyt w (...), zgodził się, pojechali do B., tam podpisał umowę na pożyczkę kwoty 17.000 złotych. G. K. (1) otrzymał od niego 6.000 złotych z tej pożyczki i zapewnił go, że spłaci kredyt. Zadzwonił do Banku (...), przedstawił swoją sytuację, pracownica Banku poradziła mu by zgłosił zdarzenie na Policję. G. K. (1) nie spłacał jego kredytów i postanowił zawiadomić Policję. Stwierdził, że nie wystąpił o kolejną pożyczkę w (...) w grudniu 2014 r. Podczas kolejnego przesłuchania (k.172) uzupełniająco wyjaśnił, że od listopada 2014 r. do lutego 2015 r. prowadził sklep mięsny, ale nie przynosił on dochodów i go zamknął. Od listopada 2014 r. do stycznia 2015 r. wynajmował mieszkanie w L., w tym czasie pracował w W.. Na otwarcie sklepu nie brał żadnych kredytów, pożyczył od ojca 25.000 złotych. W trakcie kolejnych dwóch przesłuchań przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił złożenia wyjaśnień i podtrzymał wcześniejsze (k.277,305). Podczas rozprawy podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia, odmówił złożenia wyjaśnień (k.419-420). Odpowiadając na pytania, podał, że wziął kredyt, pojechali do Banku (...) przelał na jego konto kwotę 3.500 zł. Nie podpisał żadnego pokwitowania odbioru pieniędzy od niego, otrzymał od niego umowę o pracę i świadectwo pracy. G. K. (1) nie wchodził z nim do żadnego Banku. Zawarł umowy o pożyczki wskazane w akcie oskarżenia, gdyż chciał pomóc M. D..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w treści umów (k.69,71), wniosku kredytowym (k.198), zeznaniach A. Z. (k.79v-80,192,383-384), M. P. (k.57,384) i pismach ZUS (k.59,429). Wyjaśnienia oskarżonego M. J. znajdują również potwierdzenie w wyjaśnieniach G. K. (1), w części w której przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Oskarżony G. K. (1) podczas pierwszego przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.271). Podczas kolejnego przesłuchania również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.310). Podczas rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, złożył wyjaśnienia (k.382-383). Stwierdził, że zatrudniał M. J., płacił za niego składki ZUS, wystawił mu świadectwo pracy i na jego wniosek zaświadczenia o zatrudnieniu. Zaświadczenia te potwierdzały faktyczne zatrudnienie M. J., nie był z nim w żadnym Banku, nie otrzymał od niego żadnych korzyści za wypisanie tych zaświadczeń.

Wyjaśnienia oskarżonego G. K. (1) zasługują na wiarę w części, w której podał, że wystawił 4 zaświadczenia dla M. J. w celu uzyskania przez niego pożyczek bankowych. Ta część wyjaśnień tego oskarżonego jest zgodna z wyjaśnieniami oskarżonego M. J. i treścią umów pożyczek (k.69,71) i wniosku kredytowego (k.198). Należy wskazać, że oskarżony w postępowaniu przygotowawczym przyznał się i to dwukrotnie do popełnienia zarzucanego mu czynu, a przedmiotem zarzutu było współdziałanie w bezprawnym uzyskaniu pożyczek bankowych (k.255,296), a nie wystawienie zaświadczeń o zatrudnieniu pracownika. Gdyby M. J. był faktycznie zatrudniony w firmie (...), to ten nie powinien przyznać się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego G. K. (1) w części, w której stwierdził, że nie uzyskiwał korzyści majątkowych w związku z uzyskaniem przez M. J. kolejnych pożyczek bankowych i faktycznie zatrudniał go w swojej firmie. Zgodnie z pismem ZUS z dnia 16.04.2015 r. (k.59) M. J. był zarejestrowany jako pracownik firmy (...), czyli C. (...) (por. k. 69) od dnia 1.03.2014 r. do dnia 14.01.2015 r. Zatem wystawione rozliczenie PIT-11 za 2013 r. zawierało nieprawdę co do tego zatrudnienia (k.71).

M. P. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.57), że Agencja pośrednicząca w zawieraniu umów z (...) S.A. w W. przy ul. (...) przekazała wniosek o zawarcie umowy pożyczki. Te dokumenty nie budziły wątpliwości odnośnie autentyczności i stały się podstawą zawarcia umowy pożyczki. Pożyczkobiorca poinformował ją w późniejszym terminie, że zawarł umowę pod wpływem namowy pracodawcy i miała być przeznaczona na poratowanie firmy, a on miał uzyskać korzyść majątkową. Podczas rozprawy zeznała (k.384), że dostali wniosek z agencji pośredniczącej w zawieraniu umów pożyczek. Klient został zaproszony na podpisanie wniosku i została wypłacona pożyczka. To była pożyczka gotówka w kwocie chyba około 80.000 złotych. Pamięta sytuację, że kredytobiorca zadzwonił do niej po jakimś czasie informując ją, że rezygnuje z tego kredytu i powiedział, że pieniądze z kredytu oddał komuś innemu.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach M. J., wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego G. K. (1) oraz dokumentacji związanej z udzieleniem przedmiotowej pożyczki (k.71).

Świadek A. Z. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.79v-80), że prowadziła Placówkę Partnerską (...) w B.. Z M. J. zostały zawarte w tej P. dwie umowy pożyczki. Wnioski po ich wstępnym zweryfikowaniu przesyłane są do Centrali (...) w G.. M. J. pierwszą pożyczkę spłacił w ramach konsolidacji kredytów w innym Banku, drugiej pożyczki nie spłacał. Windykacją należności zajmuje się Centrala (...). Podczas kolejnego przesłuchania (k.192) zeznała, że wniosek o kredyt z dnia 16 grudnia 2014 r. został odrzucony przez analityka z powodu braku zaświadczenia ZUS o odprowadzanych składkach. Podpis pod wnioskiem w miejscu klienta został złożony przez niego, sprawdziła jego dane z dowodem osobistym. Podczas rozprawy zeznała (k.383-384), iż prowadziła działalność gospodarczą i w ramach tej działalności prowadziła placówkę partnerską (...) w B.. Zajmowała się przyjmowaniem wniosków, wnioski przesyłali do Centrali (...). Kredytobiorca J. kojarzy się jej z jednym z pierwszymi klientami, który nie spłacił pożyczki.

Zeznania te zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach M. J., wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego G. K. (1) oraz dokumentacji związanej z udzieleniem przedmiotowej pożyczki (k.69).

Świadek B. S. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.125-126), że prowadziła działalność gospodarczą, zajmowała się pośrednictwem w uzyskaniu kredytów bankowych. W 2014 r. poznała M. J., jako pracownika G. K. (1). Pomogła mu przygotować wniosek kredytowy, M. J. uzyskał kredyt w (...) w kwocie około 25.000 złotych, a później kredyt w (...) na kwotę około 50.000 złotych. Miał otworzyć sklep, ale wyjechał na wakacje i szukał możliwości uzyskania kolejnych kredytów. Gdy nie pomogła mu w tym zaczął ją niepokoić telefonami, sms-ami i opisywał ją niekorzystnie na stronie internetowej, zerwała z nim kontakt. Stwierdziła, że nie wiedziała, że zatrudnienie M. J. w firmie (...) było fikcyjne i sądziła, że firma (...) była wypłacalna. Podczas rozprawy zeznała (k.548v-549), że oskarżeni byli klientami jej biura. Zajmowała się oddłużaniem firm oraz kredytami inwestycyjnymi dla firm. Oskarżony G. K. (1) zgłosił się do niej już dawno temu, natomiast M. J. był jej klientem krótko i szybko się go pozbyła do franczyzy Banku (...) S.A. Oskarżony G. K. (1) chciał aby pomogła mu załatwić dotacje unijne dla jego firmy, nie składała w jego imieniu żadnych dokumentów, ponieważ nie było wówczas pieniędzy na dofinansowanie jego działalności gospodarczej. Oskarżony M. J. wziął pieniądze na sklep, który następnie okazał się niewypałem. Z nim współpracowali pracownicy franczyzy Banku (...) S.A. Odpowiadając na pytania, podała, że oskarżony M. J. był bardzo operatywną osobą i wskazywał jej, które Banki były bardziej korzystne i przychylne dla klientów. Skontaktowała go z franczyzą Banku (...) S.A. Nie otrzymała od niego żadnych pieniędzy i zakończyła z nim współpracę, gdy wydzwaniał do niej w godzinach nocnych. Sprawdziła zaświadczenie o zatrudnieniu oskarżonego M. J. i wszystko się zgadzało, on stwierdził, że był zatrudniony u oskarżonego G. K. (1).

Należy wspomnieć, że B. S. w niniejszej sprawie miała status świadka i nie zostały jej przedstawione żadne zarzuty, choć z wyjaśnień M. J. wynika, że uczestniczyła w bezprawnym uzyskaniu kolejnych pożyczek bankowych. Udział B. S. w takich czynach należy uznać zatem jedynie za przypuszczalny i prawdopodobny, gdyż nie został stwierdzony prawomocnym wyrokiem. Jednak ten udział jest wysoce prawdopodobny, gdyż M. J. nie miał doświadczenia w uzyskiwaniu wsparcia finansowego, jego wiedza mogła wynikać z porównania ofert Banków i instytucji o zbliżonym charakterze. Nie miał natomiast doświadczenia w składaniu takich wniosków i przygotowaniu stosownej

dokumentacji. Gdyby był w tym doświadczony to nie korzystałby z jej pośrednictwa, za które musiał przecież płacić, i to niemałe pieniądze, bo kwoty po 2.000 złotych od pożyczki (por. k.75 i 75).

Uwzględniając powyższe należy uznać, że zeznania B. S. nie są wiarygodne, gdyż pozostają one w sprzeczności z wyjaśnieniami M. J.. Należy również uwzględnić, że świadek M. P. zeznała (k.57,384), że przy zawarciu umowy przez oskarżonego M. J. była obecna kobieta, która zadawała pytania i była zorientowana w procedurze, a pożyczkobiorca o nic nie pytał. Świadek ta miała osobisty interes, by przedstawić M. J. jako pomysłodawcę i wykonawcę złożenia wniosków o pożyczkę, gdyż wiedziała, że M. J. obciążył ją współudziałem w tych czynach. Świadek zatem chciała uniknąć potwierdzenia swego udziału w przestępstwach, gdyż mogło to spowodować postawienie jej zarzutów.

M. D. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.141-142), iż około maja 2014 r. spotkał kolegę M. J., ten żalił się na swą trudną sytuację finansową. Wskazał mu, że znał G. K. (1), który mógł mu pomóc, bo szukał ludzi do pracy. Umówił ich na spotkanie i pojechał na nie z M., był obecny podczas ich rozmowy, ale w niej nie uczestniczył. Oskarżeni ustalali między sobą podjęcie zatrudnienia, wskazał, że miał zarabiać około 3.000 – 4.000 złotych miesięcznie. Później nie widział się z nim przez około 2 miesiące, około dwa miesiące po tym spotkaniu zadzwonił do niego G. K. (1) i powiedział mu, że M. J. nabrał kredytów w Bankach i opowiadał, że były to kredyty dla G. K. (1). Zaprzeczył jakoby otrzymał od M. J. jakiegokolwiek pieniądze za załatwienie pracy. Stwierdził, że nie wiedział, że M. J. zawierał umowy pożyczki. Podczas rozprawy zeznał (k.384-385), że poznał M. J. z G. K. (1), M. miał podjąć pracę u G. K. (1), potem stracili kontakt. M. mówił mu, że chciał pracować, bo zamierzał ubiegać się o kredyt. Nie pojechał z nim do B. i nie wiedział, że zawarł umowę pożyczki ze (...) -iem, nie otrzymywał pieniędzy od niego, nie zna B. S..

Zeznania te nie zasługują na wiarę, gdyż są sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego M. J. oraz treścią umów bankowych (k.69,71) oraz wnioskiem o pożyczkę (k.198). M. J. jak wynika z bezpośrednich obserwacji Sądu z rozprawy nie jest był człowiekiem operatywnym, sprytnym życiowo i zaradnym. Gdyby był zaradny życiowo to nie występowałby o pożyczki w znacznych kwotach, a później pieniądze z tych umów nie przekazywałby innym osobom. Osoba doświadczona i zaradna życiowo od razu by domyśliła się, że po wzięciu kredytu na swoje nazwisko należy go spłacić, a deklaracje osób, które przejęły pieniądze z umów mogą pozostać bez pokrycia. Oskarżony nie miał żadnej gwarancji, poza zapewnieniami G. K. (1), że będzie on spłacał pożyczki. Wystąpienie przez M. J. o udzielenie mu tych kredytów na warunkach G. K. (1) wynikało zatem z jego niedoświadczenia życiowego i lekkomyślności co do możliwego zagrożenia braku spłaty pożyczek przez G. K. (1). W tej sytuacji logicznym jest, że M. J. uwikłał się w zaciągnięcie trzech pożyczek pod wpływem przekonania, że faktyczny pożyczkobiorca spłaci zaciągnięte zobowiązania finansowe. W niniejszym postępowaniu M. D. nie miał postawionych zarzutów i jego wina nie była stwierdzona żadnym wyrokiem sądowym, stąd o jego udziale w zdarzeniach nie można przesądzać. Ale logicznym jest, że jeśli brał udział w bezprawnych zdarzeniach będących przedmiotem sprawy to wołał nie wspominać o swoim w nich udziale, choćby po to, by nie zostały mu przedstawione zarzuty popełnienia przestępstw.

Opinia biegłego z dziedziny porównania pisma ręcznego i badań dokumentów (k.215-250) jest jasna i pełna, sporządził ją specjalista z dziedziny pisma ręcznego i nie była kwestionowana przez strony, stąd stała się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Opinia biegłych psychiatrów z k. 555-557 jest jasna i pełna, sporządziły ją biegłe dysponujące fachową wiedzą z dziedziny zdrowia psychicznego i jego zaburzeń, nie była kwestionowana przez strony. Z tych powodów, opinia ta stała się podstawą ustalenia poczytalności oskarżonego G. K. (1).

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów wymienionych na k. 549v i 581, poza wnioskami o udzielenie pożyczek i zaświadczeń o zatrudnieniu M. J. został sporządzony przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty były sporządzone obiektywnie i nie zachodzą wątpliwości odnośnie ich autentyczności. Wyżej wskazane zaświadczenia o zatrudnieniu M. J. i wnioski o udzielenie mu pożyczek zostały sporządzone w celu uzyskania nienależnego wsparcia finansowego i niewątpliwie zostały sfalszowane.

Ustalony stan faktyczny tworzy spójną, logiczną całość, poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia przestępstw przypisanych oskarżonym nie budzą wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżeni postanowili uzyskać nienależne im wsparcie finansowe z (...). W tym celu M. J. złożył w dniu 17 lipca 2014 r. wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 19.000 złotych, do dokumentu tego dołączył zaświadczenie o rzekomym zatrudnieniu w firmie (...), wystawione przez oskarżonego G. K. (1). Oskarżony M. J. nie pracował w tej firmie i złożone zaświadczenie poświadczало nieprawdę. Zaświadczenie to miało istotne znaczenie dla udzielenia przedmiotowego wsparcia majątkowego, gdyż wynikało z niego, że pożyczkobiorca miał stabilną sytuację finansową i możliwości spłaty należności. Nie może zatem budzić wątpliwości, że oskarżeni składając przedmiotowy wniosek i poświadczające nieprawdę zaświadczenie, dopuścili się popełnienia czynu określonego w art. 297 § 1 k.k.

Następnie oskarżeni postanowili uzyskać pożyczkę na spłatę pożyczki zaciągniętej w (...), zamierzali zaciągnąć pożyczkę w (...) S.A., spłacić wcześniejszą pożyczkę, a pozostałe pieniądze przeznaczyć na własne potrzeby. Nie może budzić wątpliwości, że celem pożyczkodawcy było uzyskanie należności od pożyczkobiorcy wraz z odsetkami i opłatami, przy zabezpieczeniu interesów, by ewentualne zaniechanie płatności rat pożyczki prowadziło do skutecznej egzekucji. Bank (...) S.A. zabezpieczył się zatem poprzez wymóg, by pożyczkobiorca określił swój stan majątkowy na wystarczający do spłaty należności. Oskarżony M. J. we wniosku z dnia 10 września 2014 r. wskazał, że zamierzał się wywiązać z przyjętego zobowiązania, a oskarżony G. K. (1) współdziałał z nim i wystawił mu deklarację podatkową PIT-11 za 2013 r., z której wynikało, że M. J. pracował w firmie (...) w 2013 r. Oskarżeni nie zamierzali wywiązać się z zobowiązania wobec pokrzywdzonego, byli zainteresowani wyłącznie uzyskaniem pożyczki w kwocie 66.370,91 złotych. Oskarżeni wprowadzili w błąd pokrzywdzoną firmę, czyli podjęli podstępne zabiegi w celu wzbudzenia w przedstawicielach pokrzywdzonej firmy mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Oskarżeni działali z chęci uzyskania korzyści majątkowej i w ten sposób doprowadzili pokrzywdzoną instytucję do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 66.370,91 złotych.

Czyn oskarżonych należy zatem zakwalifikować jako przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k., popełnione w ramach zbiegu przepisów określonego w art. 11 § 2 k.k.

Oskarżeni postanowili uzyskać kolejną pożyczkę w (...), zamierzali spłacić wcześniejszą pożyczkę, a pozostałe pieniądze przeznaczyć na własne potrzeby. Nie może budzić wątpliwości, że celem pożyczkodawcy był zarobek na odsetkach i opłatach, przy zabezpieczeniu interesów, by możliwe i skuteczne było odzyskanie należności. (...) zabezpieczył się zatem poprzez wymóg, by pożyczkobiorca określił swój stan majątkowy na wystarczający do spłaty należności. Oskarżony M. J. wskazał we wniosku z dnia 22 września 2014 r., że zamierzał się wywiązać z przyjętego zobowiązania, a oskarżony G. K. (1) współdziałał z nim i wystawił mu zaświadczenie o zatrudnieniu go w firmie (...). Oskarżeni nie zamierzali wywiązać się z zobowiązania wobec pokrzywdzonego, byli zainteresowani wyłącznie uzyskaniem pożyczki w kwocie 19.000 złotych. Oskarżeni wprowadzili w błąd pokrzywdzoną firmę, czyli podjęli podstępne zabiegi w celu wzbudzenia w przedstawicielach pokrzywdzonej firmy mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Oskarżeni działali z chęci uzyskania korzyści majątkowej i w ten sposób doprowadzili pokrzywdzoną instytucję do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.000 złotych.

Czyn oskarżonych należy zatem zakwalifikować jako przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k., popełnione w ramach zbiegu przepisów określonego w art. 11 § 2 k.k.

Ponadto oskarżony G. K. (1) przekazał nieustalanej osobie kolejne zaświadczenie o zatrudnieniu M. J. w firmie (...) do wniosku o uzyskanie kredytu w (...) w B. z dnia 16 grudnia 2014 r. Oskarżony G. K. (1) współdziałał przy tym czynie z nieustalonymi osobami, jego działanie polegało na chęci uzyskania kolejnego nienależnego mu wsparcia finansowego, poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru spłaty pożyczki, przy wykorzystaniu sfałszowanego zaświadczenia. Zamierzonego celu oskarżony nie uzyskał, ze względu na negatywną weryfikację złożonego wniosku.

Nie może natomiast budzić wątpliwości, że oskarżony podjął wszelkie niezbędne działania prowadzące do uzyskania nienależnego mu wsparcia finansowego, co nie nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych. Uznać zatem należy, że oskarżony usiłował dopuścić się oszustwa na szkodę pokrzywdzonej instytucji, używając sfałszowanych dokumentów w tym celu. Nie może zatem budzić wątpliwości, że czyn ten należy uznać za występki określony w art. 13 § 1 k.k. w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k.

Oskarżeni działając celowo i umyślnie doprowadzili (...) w dniu 17 lipca 2014 r. do przelania na rzecz M. J. kwoty stanowiącej około 9-krotność najniższego wynagrodzenia, przedstawili przy tym sfałszowane zaświadczenie o zatrudnieniu. W dniu 11 września 2014 r. uzyskali pożyczkę z (...) S.A. w kwocie stanowiącej około 33-krotność najniższego wynagrodzenia, a w dniu 25 września 2014 r. ponownie około 9-krotności najniższego wynagrodzenia ze (...), oskarżony G. K. (1) usiłował uzyskać ponadto kolejny raz kwotę stanowiącą 9-krotność najniższego wynagrodzenia, składając wniosek z dnia 16 grudnia 2014 r. Oskarżeni nie mieli zamiaru podjęcia starań o wywiązanie się z zobowiązania, poza pierwszą pożyczką, którą spłacili z pieniędzy uzyskanych z drugiej pożyczki, celem ich działania było wyłącznie uzyskanie nienależnych korzyści majątkowych.

Stopień społecznej szkodliwości wszystkich czynów był znaczny, ze względu na dużą wartość bezprawnie uzyskanych korzyści majątkowych przez oskarżonych i brak efektywnych starań by naprawić wyrządzone szkody. Znaczny był również stopień winy oskarżonych, ze względu na umyślne działanie i celowe wprowadzenie w błąd pokrzywdzonych instytucji co do woli wywiązania się z zawartych umów. Przedstawiony stan faktyczny wskazuje na inicjatorską rolę oskarżonego G. K. (1) i drugorzędną rolę M. J., co przemawia za wymierzeniem temu pierwszemu odpowiednio surowszych kar.

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości i ewentualnie konieczność naprawienia wyrządzonej szkody. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznym interesów innych osób oraz wskazywanie, że reguły współżycia społecznego wykluczają doprowadzanie innych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a także posługiwanie się sfałszowanymi dokumentami w celu uzyskania nienależnych korzyści majątkowych.

Oskarżony G. K. (1) ma 71 lat, jest rozwodnikiem, nie ma nikogo na utrzymaniu, zdobył wykształcenie podstawowe, pracował dorywczo i zarabiał około 500 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.271), był 4 razy karany, w tym 3 razy za podobne czyny (k.465), leczyl się niedawno na gruźlicę, co przy tej chorobie może powodować poważne konsekwencje zdrowotne (k. 470-471).

Oskarżony M. J. ma 37 lat, jest żonaty, ma na utrzymaniu dwójkę dzieci, pracuje i zarabia około 720 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.419v), nie był karany (k.464).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione okoliczności wymiaru kary Sąd uznał, że karami adekwatnymi do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oraz zdolnymi spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinny być wobec oskarżonych:

- za czyn pierwszy z aktu oskarżenia wobec M. J. kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, wobec G. K. (1) kara 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn drugi z aktu oskarżenia wobec M. J. kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, wobec G. K. (1) kara 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn trzeci z aktu oskarżenia wobec M. J. kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, wobec G. K. (1) kara 5 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn czwarty z aktu oskarżenia wobec G. K. (1) kara 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd brał pod uwagę zmianę ustawy Kodeks Karny w okresie od popełnienia przypisanego oskarżonego czynu do daty wydania wyroku, w kontekście wyboru ustawy względniejszej dla oskarżonego na podstawie art. 4 § 1 k.k. Ustawy

obowiązujące w trakcie popełnienia przestępstwa jak i obowiązująca w czasie wyrokowania przewidywały takie same kary, nie zmieniły się znamiona przestępstw. Zmianie uległy przesłanki przemawiające za warunkowym zawieszeniem wykonania kary i koniecznością orzeczenia środków probacyjnych przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary. Zgodnie bowiem z treścią art. 69 § 1 k.k. obowiązującego do dnia 1 lipca 2015 r. można było zawiesić wykonanie kary do 2 lat pozbawienia wolności, jeśli zachodziły przesłanki wskazujące na to, że sprawca nie popełni kolejnego przestępstwa. Od dnia 1 lipca 2015 r. weszła w życie ustawa o zmianie ustawy kodeks karny z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. poz. 396), zgodnie z którą możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary nieprzekraczającej 1 roku pozbawienia wolności, jeśli oskarżony nie był uprzednio karany na karę pozbawienia wolności i jest to wystraszające do osiągnięcia celów kary. Możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary zostały zatem z dniem 1 lipca 2015 r. znacznie ograniczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 72 § 1 k.k. obecnie obowiązującego, Sąd przy zawieszeniu wykonania kary orzeka jeden ze środków probacyjnych, chyba że orzekł środek karny. Takie rozwiązanie nie było znane przed 1 lipca 2015 r.

Oskarżony G. K. (1) był wcześniej 4 razy karany, w tym 3 razy za podobne czyny (k.465), ale uwzględniając jego wiek i stan zdrowia (k.471-472) wymierzenie mu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania kary byłoby zbyt surowe i nieadekwatne do okoliczności zdarzeń. Stąd uznać należy, że względniejszy wobec niego jest Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. Natomiast wobec M. J. nie budzi wątpliwości zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia kary, a orzeczenie obowiązku probacyjnego jest wobec niego surowsze, choćby z tego względu, że uchylenie się od wykonywania tego obowiązku spowoduje zarządzenie wykonania kary. Stąd należy wobec obu oskarżonych zastosować art. 4 § 1 k.k. i zastosować wobec nich Kodeks Karny w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r.

Oskarżonemu G. K. (1) wymierzono kary pozbawienia wolności, których suma wynosi 29 miesięcy, a M. J. 15 miesięcy. Przy orzeczeniu kar łącznych, Sąd zastosował znaczną absorpcję kar, ze względu na podobny charakter czynów, ich bliski związek przedmiotowy i podobny sposób działania sprawców. Kary łączne 10 miesięcy pozbawienia wolności wobec M. J. i 1 roku pozbawienia wolności wobec G. K. (1) będą adekwatne do wielości popełnionych przestępstw i odzwierciedlają udział oskarżonych w przypisanych im przestępstwach.

Jak wskazano wyżej wykonanie kar łącznych nie jest konieczne, by przekonać oskarżonych do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Warunkowe zawieszenie kar łącznych będzie wystarczające do przekonania ich o nieopłacalności naruszenia porządku prawnego. Okres 2 lat próby wobec M. J. i 3 lat próby wobec G. K. (1) będzie wystarczającym okresem do weryfikacji prognozy kryminalnej wobec oskarżonych. Dozór kuratorów powinien zabezpieczyć prawidłowy przebieg okresów próby.

Uwzględniając, że wierzyciele uzyskali tytułu wykonawcze (k.573,577) nie można zobowiązać oskarżonych do naprawienia szkody, zgodnie z treścią art. 415 § 1 k.p.k.

Oskarżeni utrzymują się z niewielkich zarobków, M. J. ma dwójkę dzieci na utrzymaniu, a oskarżony G. K. (1) zmaga się z poważną chorobą (k.471). Uznać zatem należy, że uiszczenie kosztów sądowych przez nich byłoby zbyt trudne i Sąd zwolnił ich z tego obowiązku.